

EL CONFLICTE DES DE DINS (I). HI HA ALGUNA ESCLETXA PER AVANÇAR CAP A UNA SOLUCIÓ JUSTA?

Mustafa Barghouthi

Palestí, membre del Consell Legislatiu Palestí (CLP), Secretari General d'Al-Mubadara (Iniciativa Nacional Palestina), moviment fundat conjuntament l'any 2002 amb Haidar Abdel-Shafi, Ibrahim Dakak i Edward Said.

En el moment de pronunciar la conferència el Dr. Barghouthi era ministre d'Informació i portaveu del Govern d'Unitat Nacional palestí. El govern va ser dissolt a causa dels greus enfrontaments civils de juny de 2007.

Ponència transcrita, pronunciada en anglès

Penso que avui és una bona ocasió per parlar-vos dels esdeveniments més recents a Palestina, perquè això és de gran importància amb relació al tema que debatrem aquí aquest vespre.

Atès que no crec que hagi de modificar la meva ponència perquè se m'hagi fet ministre, el tema és el mateix, al capdavant. El que pensava fer (i encara ho penso) és intentar explicar-vos la versió palestina del que està succeint en el conflicte palestinoisraelià. Una de les contrarietats que més patim com a palestins és que ha dominat la versió israeliana als mitjans de comunicació, fins i tot diria que a escala mundial. I no es tracta només de la informació que es rep. Es tracta també de les preguntes que es formula la gent des del punt de vista de què passa: sempre es pot percebre que estan motivades per una certa versió, per una certa manera d'entendre el conflicte. I jo penso que el nostre deure com a palestins és mostrar-vos la veritat, el que nosaltres veiem com la veritat, sense resoldre aquest aspecte del context global serà molt difícil explicar el que veritablement està passant sobre el terreny.

En les darreres dues setmanes s'han produït tres esdeveniments molt importants.

El primer és la formació del Govern d'Unitat Nacional palestí. Això significa moltes coses, però també significa un canvi a Al-Fatah i a Hamàs; un canvi a Al-Fatah, en el sentit que finalment accepten que hi ha d'haver eleccions democràtiques, i un canvi a Hamàs, en el sentit que estan disposats a canviar el seu posicionament pel que fa a la solució d'aquest conflicte. I que estan disposats a entendre que no poden governar sols, fins i tot si tenen la majoria del Parlament.

El segon canvi que s'ha produït és la iniciativa àrab aprovada ahir, la reafirmació de la iniciativa àrab com a solució al conflicte palestinoisraelià, com a solució global al conflicte araboisraelià.

I el tercer esdeveniment important és un augment del nombre de persones que diuen que no podem continuar amb solucions transitòries i parcials. Necessitem una solució global, total i completa: és el mecanisme que hem estat proposant des de fa temps, en cooperació amb gent d'Espanya, especialment amb Felipe González, el senyor Moratinos i d'altres... Hem intentat defensar la idea d'una conferència de pau internacional, un altre cop, per tal d'evitar el malbaratament de més temps abans d'arribar a una bona solució. S'han perdut quinze anys des que la solució d'Oslo va ser aprovada. I s'ha vist que els acords transitoris i parcials només s'utilitzen com una excusa per continuar amb l'ocupació. Són utilitzats com una excusa per consolidar les posicions israelians sobre el terreny. Per tant, ara estem en un punt d'inflexió fonamental i crític. Mai no hi ha hagut un nivell d'unitat palestina com ara des del punt de vista de la visió, del lideratge i de la predisposició i preparació per arribar a una solució de compromís. Mai no hi ha hagut un nivell d'unitat àrab amb els palestins per acceptar un compromís global.

La qüestió ara és: Israel està preparat per a això, o no? En la meva opinió, aquest és el problema, no és que els palestins no estiguin preparats; estan preparats, predisposats i unificats, incloent-hi Hamàs. La formació d'un Govern d'Unitat Nacional què és el que significa?

Significa que tenim un canvi qualitatiu complet de la situació. Ara tenim un govern que representa el 96% de l'electorat palestí, que ha estat elegit democràticament en eleccions que han estat considerades per tot el món com de les més democràtiques i transparents, eleccions que han estat observades per persones com l'expresident Jimmy Carter, per parlamentaris europeus, per primers ministres de Suècia i d'altres països, per vosaltres també.

I aquestes eleccions han produït resultats notables. Aquest nou Govern d'Unitat Nacional, en la meua opinió, és el govern més democràticament representatiu del món. Fins i tot quan es formen coalicions és difícil que representin més del 96% de l'electorat, no conec cap coalició de cap país del món que tingui el suport directe de més del 96% del seus parlamentaris. El segon punt, que no se sol mencionar i que la premsa no debat perquè no es considera que sigui important, de fet és més important que l'aspecte polític: és l'aspecte social de la plataforma d'aquest nou govern. Quan analitzeu aquesta plataforma –i espero que qualsevol que estigui interessat en el conflicte palestinoisraelià l'observarà i intentarà entendre-la–, entendreu que aquest govern que té Hamàs i que té Al-Fatah i que ens té a nosaltres com a demòcrates, aquest govern, de fet, és mirat amb gelosia per molts governs socialistes o progressistes del món per com són de progressistes molts punts programàtics d'aquesta plataforma.

Per exemple, la plataforma subscripta pel govern (i per tant pels tres partits que en formen part) afirma clarament que la democràcia és l'únic enfocament legítim per a la vida política, afirma els drets humans, afirma que cal respectar (com fa el govern palestí) la llei internacional i la llei humanitària internacional. Hi ha dues clàusules en particular sobre els drets de les dones i la participació de les dones en la vida política, social i econòmica de la nació. Hi ha fins i tot una clàusula molt important i especial sobre la posada en execució d'una llei sobre la gent amb discapacitat, a qui s'ha de reservar almenys el 5% de tots els llocs de treball de l'esfera pública. Té un punt molt important sobre el laïcisme del sistema educatiu, que estableix que l'educació ha de ser un sistema neutre i lliure de qualsevol intervenció ideològica. Parla sobre l'economia i el desenvolupament econòmic amb un gran èmfasi en la justícia social. Emfasitza la lluita contra la corrupció i el sistema judicial, l'Estat de Dret, el control d'armes, el respecte de la llei i la defensa de la llibertat, incloent-hi la llibertat de premsa, la llibertat d'expressió i la llibertat d'organització política. Políticament parlant, aquesta plataforma ha assumit els tres temes que continuen essent esmentats com a condició per reconèixer el govern palestí. Parlo del Quartet, parlo dels Estats Units, d'Europa, que són molt actius a l'hora d'imposar condicions als palestins –que estan ocupats i sota opressió–, però mai no imposen ni fan complir condicions a Israel, que és el país opressor, el país ocupant, el país que està creant un sistema d'apartheid a començaments del segle XXI. Tot i això, aquest govern ha tractat d'aquestes condicions.

Sobre el tema de la violència, la plataforma del nou govern estableix que els palestins tenen el dret a resistir l'ocupació en totes formes contemplades per la legislació internacional. La qual cosa significa que utilitzarem únicament mètodes que siguin aprovats per la llei internacional, pel dret internacional, és a dir que, evidentment, rebutgem el terrorisme, perquè el terrorisme significa atacar civils i l'atac contra civils és contrari al dret internacional i nosaltres no farem res que sigui contrari al dret internacional. L'única forma de resistència que és recalçada per la plataforma és la resistència popular massiva i pacífica com a alternativa per al futur. I aquesta plataforma ofereix a Israel una eliminació completa de tota forma de violència. Ofereix posar fi a qualsevol forma de violència tot proposant a Israel un alto el foc complet. Fins ara encara no hem rebut una resposta d'Israel, però l'oferta està feta. Si Israel accepta aquest alto el foc complet i recíproc, volem una supressió total de qualsevol forma de violència.

Segon punt: aquesta plataforma parla de mantenir i respectar els acords anteriors. Deien que el govern anterior, el govern de Hamàs, no acceptava els acords. Doncs bé, aquest govern el que diu –i aquesta part en particular ha estat escrita no només en àrab, sinó que entre parèntesi també hi ha la traducció de l'àrab perquè no volíem que existís cap mena de confusió– és que aquesta plataforma respectarà i honorarà els acords previs al dret internacional i al dret humanitari internacional i a més, afegeix que l'objectiu de la lluita palestina és l'establiment –i això ho marca molt clarament– d'un estat palestí independent a les zones ocupades l'any 1967, evidentment amb els drets dels refugiats palestins tal com s'indica en virtut del dret internacional. Més encara, aquest govern està delegant al senyor Abbas, el president de l'Autoritat Palestina, com a cap de l'OAP (Organització per a l'Alliberament de Palestina),

l'autoritat per negociar amb Israel un acord d'estatus final, amb l'entesa que quan ell hagi arribat a un acord, haurà de presentar-lo al Consell Nacional. Per tant, aquest govern està honorant els compromisos contrets i també obre les portes per a la negociació. Diuen que no reconeixem Israel. El senyor Abbas i l'OAP han reconegut Israel moltes vegades i ha estat delegat per tal de negociar. Més encara, ara Hamàs en particular, que és membre d'aquest govern, ha declarat que vol un estat palestí amb les fronteres de l'any 67, la qual cosa significa una solució de dos estats, però per deixar les coses encara més clares, Jaled Meshal, el cap de Hamàs, en una visita recent a l'Aràbia Saudita abans de la cimera àrab, va dir que Hamàs respectarà, honorarà i donarà suport a qualsevol acord si els països àrabs arriben a un consens, i ara els països àrabs i els palestins han arribat a una solució de consens amb la iniciativa àrab, que parla d'una solució de dos estats. Només us ho volia recordar.

Però malgrat això, una autoritat de la Unió Europea o un nord-americà diu: "Els palestins encara han d'acceptar les condicions del Quartet". Cal tenir present que amb Ariel Sharon la posició del govern israelià va ser que no *acceptaria* els Acords d'Oslo, sinó que els *respectaria* si els palestins posaven en execució els acords; tot i així, ningú no va embargar Israel o Sharon, ni tan sols varem sentir que la Unió Europea o els nord-americans diguessin: "Sharon ha de complir el que va ser acordat a Oslo, etc.". Un altre cop aquí tenim una indicació ben clara d'un doble tracte. El que proposem ara és una bona oferta per a una solució del problema. La iniciativa àrab és una excel·lent oportunitat no només per posar fi al conflicte palestinoisraelià, sinó també per posar fi a tot el conflicte [de l'Orient Mitjà]. La iniciativa àrab estableix que si Israel accepta posar fi a la seva ocupació militar (que complirà quaranta anys el proper mes de juny i que ja ha esdevingut l'ocupació més llarga de la història moderna), si Israel accepta posar fi a l'ocupació del territori palestí i àrab i si Israel accepta l'establiment d'un estat palestí independent a les zones ocupades l'any 1967, incloent-hi Jerusalem oriental, que serà la capital de Palestina, i està d'acord amb una solució negociada del tema dels refugiats, segons la resolució 194, tots els països àrabs reconeixeran Israel i establiran una relació normal amb Israel.

El president i el primer ministre —el president de Palestina és d'Al-Fatah i el primer ministre és de Hamàs— es van reunir a la cimera àrab, i conjuntament van declarar el posicionament palestí d'acceptar la iniciativa àrab. És una oferta molt clara, que no deixa cap mena d'espai per l'ambigüitat o el dubte. El govern, el president, els palestins i els àrabs han aprovat la iniciativa àrab i estan oferint un mecanisme per posar-lo en execució, que és una conferència internacional per tal de presentar una solució completa i final i no caure un altre cop en el parany d'acords transitoris. El problema és que Israel, fins ara, no està responent. En un moment donat diuen: "Hi ha alguns elements positius en la iniciativa àrab, però hi ha moltes coses amb les quals no estem d'acord". Avui el senyor Ehud Olmert ha fet una declaració molt interessant en la qual diu: "Sí que podem tenir una solució l'any 2014 o d'aquí a cinc anys". Per què cinc anys? Aquesta iniciativa àrab va ser presentada a Israel l'any 2002 i en lloc de respondre, Sharon va envair Cisjordània, va assetjar les nostres ciutats i pràcticament va assassinar Arafat. Aquesta va ser la resposta israeliana a la iniciativa. Ara presentem una meravellosa oportunitat i, malauradament, us he de dir que fins ara ens trobem en una situació en què no hi ha un interlocutor israelià, perquè el govern israelià o bé és molt feble o bé la campanya en favor de la pau a Israel és molt feble o perquè el president sorprenentment té una popularitat de només un 2%. Estem, a més, en una situació en què la societat israeliana, malauradament, s'ha habituat al sistema de l'apartheid i de l'ocupació. La gran qüestió per a mi —aquest és el tema principal de la meva ponència— és per què Israel rebutja una negociació? Jo recordo, quan era jove, que la ràdio israeliana sempre deia: "Nosaltres volem negociar, però els àrabs no volen. Nosaltres volem negociar, però els palestins no volen negociar". Per què, de cop i volta, tots volem negociar i Israel no vol negociar? Per què Israel no reconeix el govern palestí que ha estat elegit democràticament? I per què Olmert diu: "Necessitem cinc anys més". Perquè jo penso que hi ha només una única explicació a tot aquest desgavell i és que Israel vol guanyar temps, a més a més dels catorze anys que ja s'han perdut des d'Oslo. Volen guanyar més temps per tal de consolidar més situacions de fet sobre el terreny, la qual cosa pràcticament impediria la possibilitat d'establir un veritable Estat palestí sobirà, contigu i viable. I vull ensenyar-vos alguns mapes que explicaran el meu punt de vista. [Mostra els mapes que comenta a continuació.]

Això, originàriament, era el mapa de com un estat palestí hauria de ser. L'any 1947 les Nacions Unides van repartir el territori i van parlar d'establir dos estats: un estat palestí a les zones verdes, amb un 45% del territori i un estat israelià a les zones blanques, amb un 55%. Malauradament, això no és el que va succeir. L'any 1948, Israel va ser establert amb un 77% del territori en lloc d'un 55% i en preguntar als israelians: "Per què veu fer això?", van dir: "Perquè els palestins no volien acceptar la solució". "Molt bé, però i per què veu ocupar la terra d'altra gent? Hauríeu pogut agafar la vostra part i ja està". Van agafar el 77% i van deixar Cisjordània i Gaza, que no van poder ocupar, amb un 23%.

Ara puc dir-vos que l'any 2007 fins i tot Hamàs han acceptat una solució de compromís; tots els palestins han acceptat una solució de compromís que és tenir un Estat a Cisjordània i a la franja de Gaza, una solució de dos Estats, un israelià i un palestí. És un compromís dolorós perquè significa que acceptem un estat amb la meitat del que originàriament ens va assignar el dret internacional, però ho acceptem perquè volem una solució. A Camp David, Arafat va quedar sorprès quan Barak li va oferir una solució final perquè li va presentar aquest mapa en el qual Israel conservaria totes les fronteres de la vall del Jordà, conservaria tota la zona de Jerusalem, una gran part dels assentaments de colons i, com si això no fos suficient, Sharon i després Olmert van arribar al pla de suprimir més territori —la frontera és al sud de Betlem— i transformar la idea d'un estat palestí en trossets de guetos i de bantustans. Si analitzem, doncs, l'evolució, ens adonem per què volen més temps. Perquè amb el pas del temps, passem d'un 45%, a un 23%, a un 18%, a un 11%. I Déu sap quin serà el següent mapa si se'ls deixa cinc anys més. L'única explicació d'aquesta evolució és que Israel vol guanyar més temps preveient que faran la nostra vida tan miserable i tan difícil, que senzillament abandonarem. No hi ha cap altra explicació, i si algú té algun dubte, jo us aconsellaria que llegíssiu un nou llibre fantàstic, publicat el mes de desembre proppassat per un historiador israelià meravellós, que es diu Ilan Pappé. El títol del llibre és *La neteja ètnica del poble palestí*. Ilan Pappé va estudiar els documents israelians, els documents governamentals, va estudiar els arxius israelians i va enregistrar que l'any 1947-1948 hi va haver almenys trenta massacres que van ser dutes a terme per part dels israelians per forçar els palestins a abandonar les seves terres. És un excel·lent llibre que podríeu llegir. I si voleu llegir un altre llibre, d'Avi Shlaim, un historiador israelià que va escriure un magnífic llibre sobre el període dels anys 40 titulat *El Mur de ferro*. Espero que els meus col·legues palestins no em critiquin per fer publicitat de llibres israelians, però penso que són alguns dels llibres més útils publicats recentment.

Doncs bé, què és el que va fer Israel l'any 1967? L'any 1967, quan Israel va ocupar Cisjordània, era només una zona amb aquestes taques grogues [*mostra el mapa*] que són ciutats i pobles palestins. No hi havia ni una sola colònia israeliana jueva. Després van començar a construir assentaments de colons i van expandir-los a tot arreu. El Partit Laborista en va fer una part, després el Likud també; va ser tot un ventall d'assentaments i després van dir: "Necessitem protegir la seguretat dels assentaments" i van començar a col·locar *check points* per tal d'evitar els moviments palestins d'una àrea a una altra. Quan vaig fer aquest mapa, només vaig col·locar la meitat dels *check points* militars que existeixen en aquests moments, perquè si col·loqués tots els punts *check points*, veuríeu un mapa totalment negre: 540 *check points* militars, més 440 *check points* aeris, com els anomenen, que són punts de verificació mòbils, que obstaculitzen el moviment de la gent, que obstaculitzen la seva economia, els serveis sanitaris, el sistema educatiu, que obstaculitzen el nostre moviment d'una zona a una altra. I tot aquest procés va ser fet quan el procés de pau va començar a la ciutat de Madrid.

La primera cosa que van fer és evitar que nosaltres poguéssim anar a Jerusalem. Jo vaig néixer a Jerusalem. No puc anar a Jerusalem sense un visat o un permís d'Israel. Quan vaig a Jerusalem sense permís, la qual cosa m'agrada fer, m'arresten. Aleshores van tallar Cisjordània de la franja de Gaza. El desenvolupament més recent és que han tallat la vall del Jordà, tota la zona, i si jo visc a Ramallah i necessito anar a la vall del Jordà, necessito un permís, i si vull anar a Gaza necessito un altre permís i per anar a Jerusalem necessito un tercer permís. Tinc una ajudant que treballa amb mi, ella viu a Jenin, i la seva família viu a Jenin, però ella treballa amb mi a Ramallah. Originàriament, el viatge de Jenin a Ramallah implicava una hora i vint minuts. No és un viatge difícil, però des que s'han establert aquests *check points*, necessita nou hores per anar de Ramallah a Jenin. Ha d'arribar a les nou del matí a l'oficina i ha de sortir de Jenin a les dotze de la nit, la qual cosa no pot fer, evidentment. I

aleshores els israelians van dir que per raons de seguretat necessitaven establir no només aquests *check points* sinó que havien de construir un mur.

Poseu-vos a la meua pell, per dir-ho d'alguna manera, quan a la televisió em fan una pregunta i volen una resposta ràpida de dos minuts. Com podem explicar tot això en dos minuts? Això reflecteix la complexitat de la situació. És tan difícil de vegades d'explicar! Després van començar amb el Mur. Primer van construir la primera part del Mur i després la segona part, que ja està acabada, i podeu veure que el Mur entra vint-i-cinc quilòmetres dins de Cisjordània i en el 90% dels casos no separa israelians de palestins, sinó que separa palestins de palestins. I ara tenen un pla de construir un Mur oriental, de manera que el punt final serà una zona que quedarà completament tallada del territori palestí i annexada a Israel. És per això que el senyor Olmert necessita cinc anys més per acabar el pla, perquè el pla del senyor Olmert és que les fronteres finals quedin determinades sobre la base del Mur de separació. Els grans assentaments han de ser conservats, Jerusalem oriental ha de ser separat de Cisjordània i ha de ser annexat a Israel. Volen conservar la vall del Jordà i els recursos d'aigua que són claus també. Quan analitzem com era el mapa d'Oslo, això és el que s'hi va implementar. Van retallar les zones en: A, B i C i l'Autoritat Palestina estava en algunes àrees, mentre que els israelians van conservar àrees de control de seguretat a la zona B, on els palestins se suposa que estan a càrrec de la seguretat i de l'educació, però els israelians, malgrat el que estipula el tractat d'Oslo, mai no van permetre a les autoritats palestines de tenir un control sobre les zones blanques [*assenyala mapa*]. I això va ser els anys 1993-1994, en què no hi va haver cap Intifada, no hi va haver cap confrontació, no hi havia violència i no hi havia cap excusa de seguretat.

L'any 2002 van començar a construir el Mur i van seguir l'any 2003, però quan jo vaig fer l'exercici d'aplicar el mapa del Mur al mapa d'Oslo, això és el que vaig obtenir [*ho mostra*]. Quina sorpresa! Tenim un encaixament perfecte de la zona occidental i també de la zona oriental, la qual cosa significa que tot això ja s'havia preplanificat els anys 1993 i 1994. I a més d'això, volen col·locar enclavaments per introduir més assentaments de colons i fer que formin part d'Israel, de manera que acabariem amb aquest mapa de l'Estat Palestí [*el mostra*]. I quan mireu aquest mapa i dieu: "Aquest mapa no representa un estat que pugui ser viable o contigu", us diran: "D'acord, accepteu-ho com un estat amb fronteres provisionals". I és clar, les fronteres provisionals esdevindrien permanents. Per tant, això és el que està succeint. L'altra cosa interessant és que, quan s'analitzen els recursos d'aigua, aquest n'és el mapa [*el mostra*]. L'aigua va en dos aqüífers principals: a la vall del Jordà i a la línia verda. I si mireu el mapa del Mur, reconeixereu immediatament que una de les intencions del Mur és annexar la major part de les reserves d'aigua a Cisjordània. I evidentment, mentre que els territoris palestins produeixen 936 milions de metres cúbics d'aigua, a nosaltres només se'ns permet utilitzar un màxim de 137 milions de metres cúbics. El Mur mateix és absolutament impactant i, creieu-me, fins i tot amb els meus vídeos i amb les meves diapositives és molt difícil expressar la realitat i portar-vos-hi a menys que ho veieu amb els vostres propis ulls. És una estructura molt dura: té una llargada de 850 km, té 8 m d'alçada i un gruix que va de 60 m a 104 m, tres cops més llarga i dos cops més elevada que el mur de Berlín!

[A continuació mostra diapositives.]

Aquesta és una imatge d'una senyora al terrat del seu edifici de dues plantes. I us podeu imaginar que el Mur està veritablement al costat de casa seva i l'està sufocant. Imagineu centenars de cases que pateixen una situació similar. Aquesta fotografia va ser presa a Betlem. Aquest és un carrer entre Ramallah i Jerusalem, que va ser tallat en dos trossos: a la dreta hi tenim palestins i a l'esquerra també hi tenim palestins. De manera que quina és la justificació de seguretat d'aquest Mur, si separa els palestins dels palestins i no els palestins dels israelians? Aquest és un exemple. Una vegada vaig veure una pel·lícula excel·lent titulada *El pianista* –segurament molts de vosaltres heu vist aquesta pel·lícula de Roman Polanski– que parlava del patiment dels jueus de Varsòvia, el gueto de Varsòvia. És una bona pel·lícula i no res del que us estic explicant aquí significa que jo no empatitzi amb el patiment del poble jueu i el que ha hagut de passar el poble jueu, tant a Europa durant la Segona Guerra Mundial com en d'altres països. Però ens podem preguntar: si ells van patir en mans d'altres pobles, per què hem de patir nosaltres ara? Quina connexió hi ha entre una cosa i l'altra? I quan vaig veure la pel·lícula *El pianista*, tot sentint una gran empatia pel patiment del poble jueu, no podia deixar

de pensar: "Déu meu, això és molt similar a Qalquilia". Qalquilia és una ciutat que es troba al nord de Cisjordània, amb 46.000 habitants, ara voltada per aquest Mur, aquesta línia blanca és el Mur que envolta la ciutat de Qalquilia en totes direccions i només deixa una porta d'entrada que és una carretera de 8 m d'amplada, i la carretera té una porta i la porta té una clau, i els soldats poden tancar amb clau la ciutat cada vegada que vulguin. De vegades decideixen que les vuit és l'hora de tancar i la gent ha de romandre-hi dins. Hi ha toc de queda. O si vens d'una altra ciutat, no pots entrar a la ciutat perquè la ciutat està tancada. Digueu-me on pot succeir aquesta misèria actualment en el món? Aquesta ciutat de Qalquilia és només un exemple entre molts altres: les altres zones que estan voltades pel Mur tenen portes d'entrada com aquesta. I parlem de 800.000 palestins que actualment estan darrere el Mur o entre murs. I si aquestes persones necessiten abandonar l'indret on viuen per anar a un hospital, per exemple, o perquè els nens vagin a escola o perquè els treballadors vagin al seu lloc de treball, necessiten permisos de l'exèrcit israelià, però si tenen el permís, si tenen la sort de tenir el permís, i no tothom té aquesta sort, se'ls obligarà a creuar només a certes hores. Aquest senyal que veieu aquí [*el mostra*] diu que podeu creuar només des de les 7.45 h fins a les 8.00 h i des de les 14.00 h fins a les 14.15 i des de les 18.45 h a les 19.00 h: quinze minuts tres cops al dia! I aquesta és la imatge quan els infants van a l'escola. Us indica com aquesta situació és tan dura i tan difícil que aquests nens i nenes han de fer cues durant hores perquè els soldats obrin les portes. Si tenen sort, els soldats obriran la porta, i si no tenen sort, potser el soldat no sortirà per obrir la porta. Això està succeint quotidianament, cada dia, als *check points*. Això són senzillament imatges [*les mostra*] des dels punts de control israelians, són persones que esperen en llargues cues per creuar, 540 *check points* com aquests i 400 *check points* mòbils. Jo voldria preguntar-vos: si aquests nens no fossin palestins, sinó nens jueus israelians, què diria el món? Seria acceptable? Tothom diria: "Home, això és antisemitisme", la qual cosa seria veritat. Però nosaltres també som semites i això també és antisemitisme practicat contra nosaltres, un poble semita, contra nosaltres palestins.

Voldria concloure dient-vos dues coses. Primer, el patiment no és únicament el que veieu en els *check points*, el patiment són moltes coses que mai no són enregistrades. Durant la meua primera setmana al meu nou càrrec se'm va informar sobre dos incidents que alguns ciutadans han aconseguit registrar en vídeo. Aquests dos incidents han estat enregistrats per casualitat. És només per casualitat, quan van succeir, algú estava allà amb una càmera i l'exèrcit no els va veure. Em van donar la pel·lícula i intento ensenyar aquest vídeo arreu com exemple de la pràctica de l'exèrcit israelià. Això va esdevenir una notícia en tots els mitjans de comunicació àrabs, però malauradament gairebé no ha tingut ressò internacional a la resta del món, gairebé enlloc. I jo vaig pensar que us ensenyaria aquest vídeo abans de concloure les meves observacions per donar-vos una idea del que succeeix.

[*A continuació mostra els dos vídeos filmats per testimonis casuals dels fets.*]

El primer incident va succeir en un poble anomenat Ebeideyeh, a la zona de Betlem, on l'exèrcit va atacar una casa i, després de disparar contra la casa, els soldats van utilitzar gossos per atacar una dona que estava dins la casa. Veureu una dona que estava sola dins la casa sense protecció.

En el segon incident un home jove va ser agafat per l'exèrcit israelià, interrogat en una casa prop del punt de control a Nablus. I després d'haver acabat l'interrogatori, no sé què li van fer mentre l'interrogaven però això és que el veieu ara, el final de l'interrogatori, el veieu assegut, el forcen a seure ben quiet i veureu com el tracten després de l'interrogatori. Veieu que està sol voltat de quatre soldats. No hi ha conflicte, no hi ha interacció, no hi ha amenaça contra l'exèrcit israelià i veureu l'actitud de l'exèrcit israelià contra aquest home que estava aquí sol entre ells.

Això és només un exemple de les coses que estan succeint. Com a informació final vull destacar que Israel ara ha arrestat 40 membres del nostre Parlament democràticament elegit, 40 estan en presons israelianes sense càrrec. No sentim gaires protestes sobre l'arrest de parlamentaris democràticament elegits. Nosaltres, com a membres del Parlament i com a ministres, no podem reunir-nos. Sabeu que som l'únic govern del món que ha de dur a terme les seves reunions a través de videoconferència? És clar que no hi ha seguretat en aquest tipus de reunió perquè tot el que diem és a l'aire, d'alguna manera. Jo, com a ministre, no puc viatjar a Gaza, ni anar a Jerusalem, ni a la vall del Jordà i a més, el valor afegit que se'm va

donar en esdevenir ministre és que d'ara endavant cada vegada que vulgui viatjar fora del país he de rebre també un altre permís de les autoritats israelianes. Les autoritats israelianes tenen retinguts a les seves mans 600 milions de dòlars dels contribuents palestins, que són els nostres propis impostos pagats per nosaltres i per això tenim una crisi econòmica tan forta, per això no podem pagar els salaris de la gent. Hi ha una obstrucció de tots els aspectes de l'economia i, com heu vist, hi ha una violació molt greu dels drets humans.

El meu objectiu no és posar-vos en contra dels israelians. El meu objectiu és portar-vos la realitat i portar-vos la veritat: és dir-vos que, des de fa molt de temps, nosaltres com a palestins no només hem estat oprimits i ocupats, sinó que també hem estat deshumanitzats. Hem estat deslegitimats i s'han difós estereotips sobre nosaltres arreu del món. Alguns governs no es volen reunir amb nosaltres, no només amb ministres de Hamàs, sinó que fins i tot no es volen reunir amb mi, amb el rècord que tinc a l'hora de defensar la no-violència i a l'hora de defensar la democràcia! Mai no li he fet mal a cap persona, a mi m'han fet mal moltes vegades, mentre que jo mai no li he fet mal a ningú: però no es volen reunir amb mi. I això em fa pensar que no es volen reunir amb cap palestí. Si el govern actual no som prou bons per a aquests governs, aleshores cap palestí no serà prou bo per a ells. Quaranta anys d'ocupació és excessiu, l'apartheid és inacceptable, la pau pot ser realitat, però només sobre la base de la reciprocitat i sobre la base d'acceptar-nos, als palestins, com a éssers humans iguals.

Vull acabar tot dient-vos una única cosa, el poble palestí pot ser feble, pot estar oprimat, però som un poble amb un gran sentit de la dignitat i mai no acceptarem ser els esclaus de l'ocupació o de l'apartheid. Estem decidits a ser lliures, estem decidits a ser independents, estem decidits a viure com qualsevol altre ésser humà en aquest planeta i ho aconseguirem.

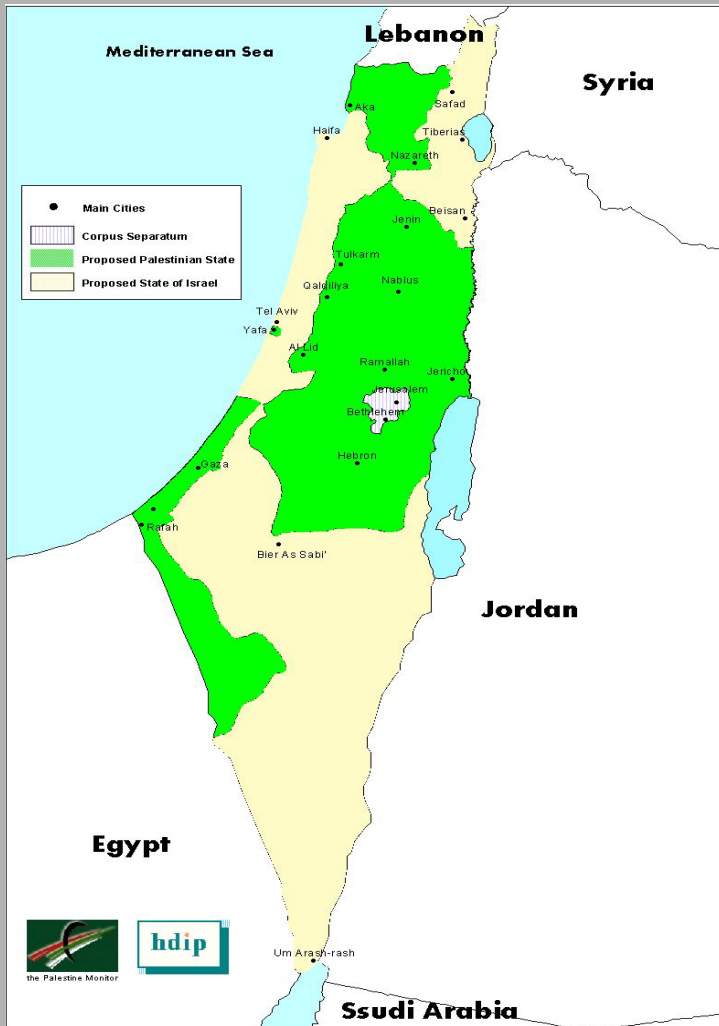

Consolidating Apartheid: Current facts on the ground in Palestine

Dr. Mustafa Barghouti MP

PALESTINE: 1948

In 1947, the UN proposed partitioning historic Palestine into two independent states, one Palestinian Arab (45%) and one Jewish (55%).

In 1948, Israel declared itself a state, starting a conflict in which 700,000 Palestinians were expelled. Israel then expanded to occupy 78% of the territory of historic Palestine.

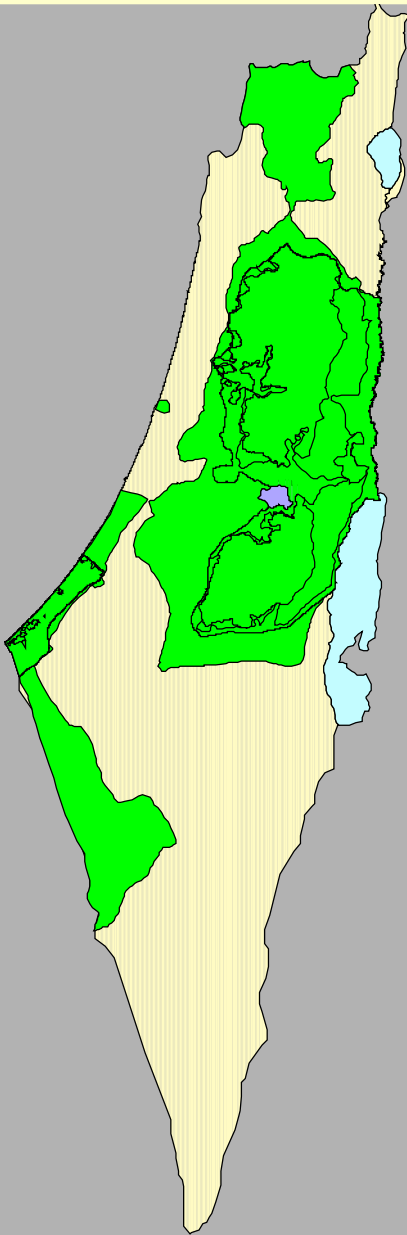
The West Bank and Gaza Strip Over Time

1947: United Nations Partition of Palestine

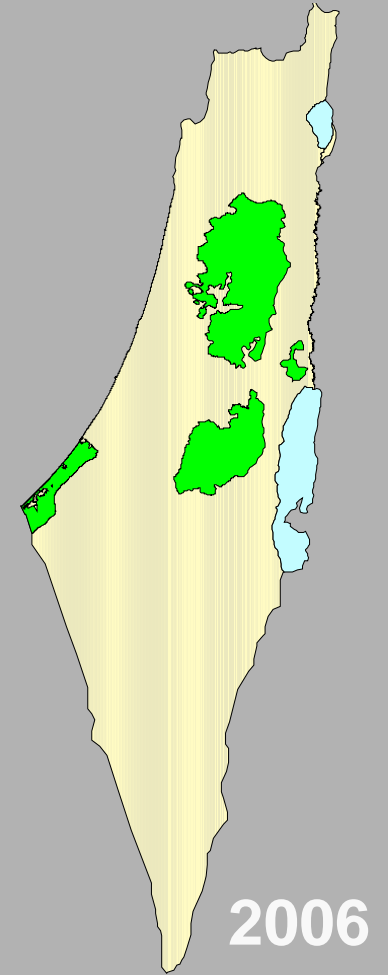
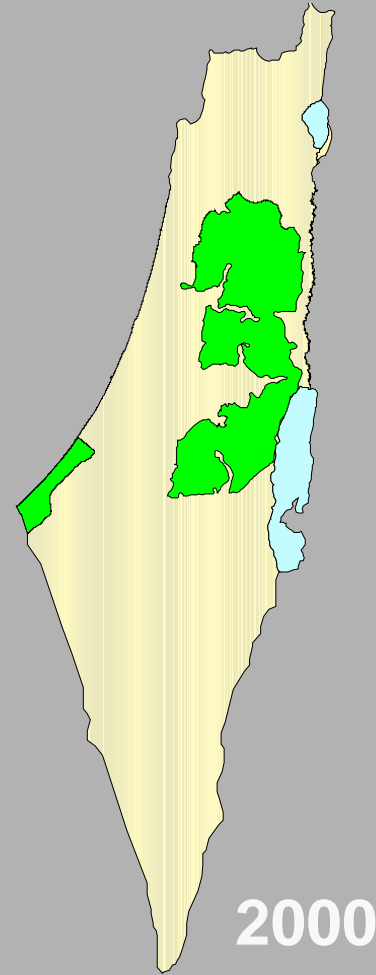
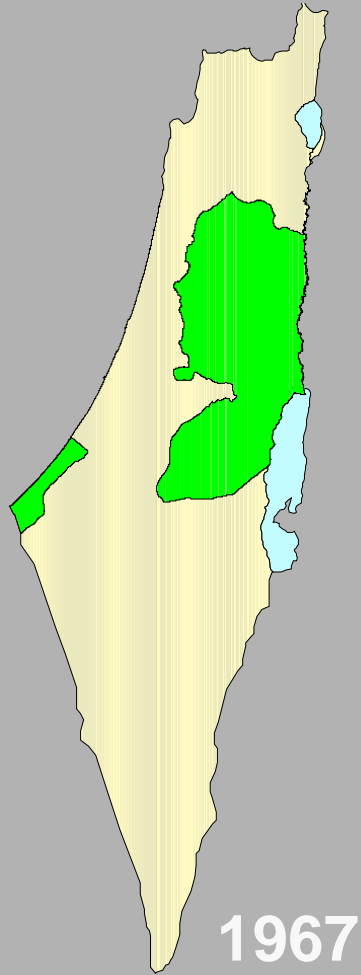
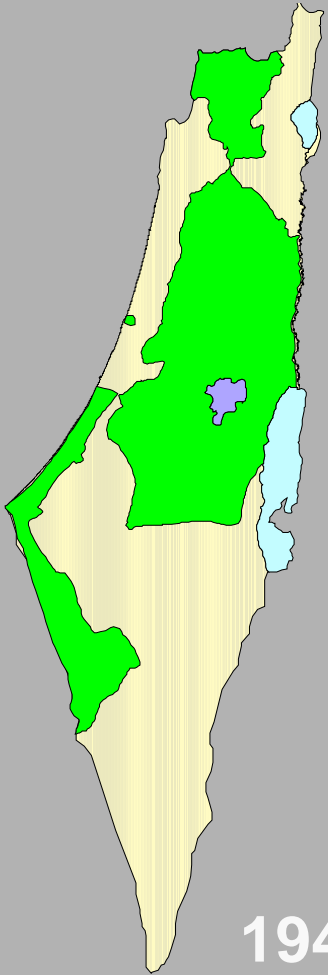
1967: In the 1967 invasion, Israel occupied the West Bank and Gaza Strip, then under the control of Jordan and Egypt.

2000: Palestinian State according to Barak's offer

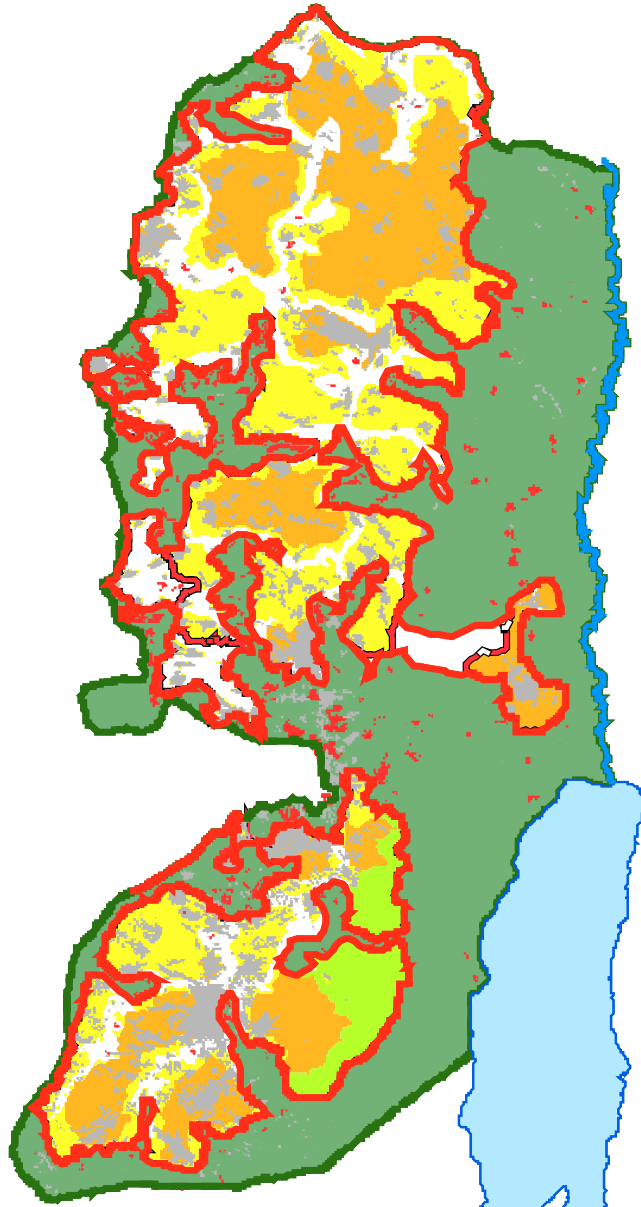
2005: Palestinian State according to Sharon's Plan

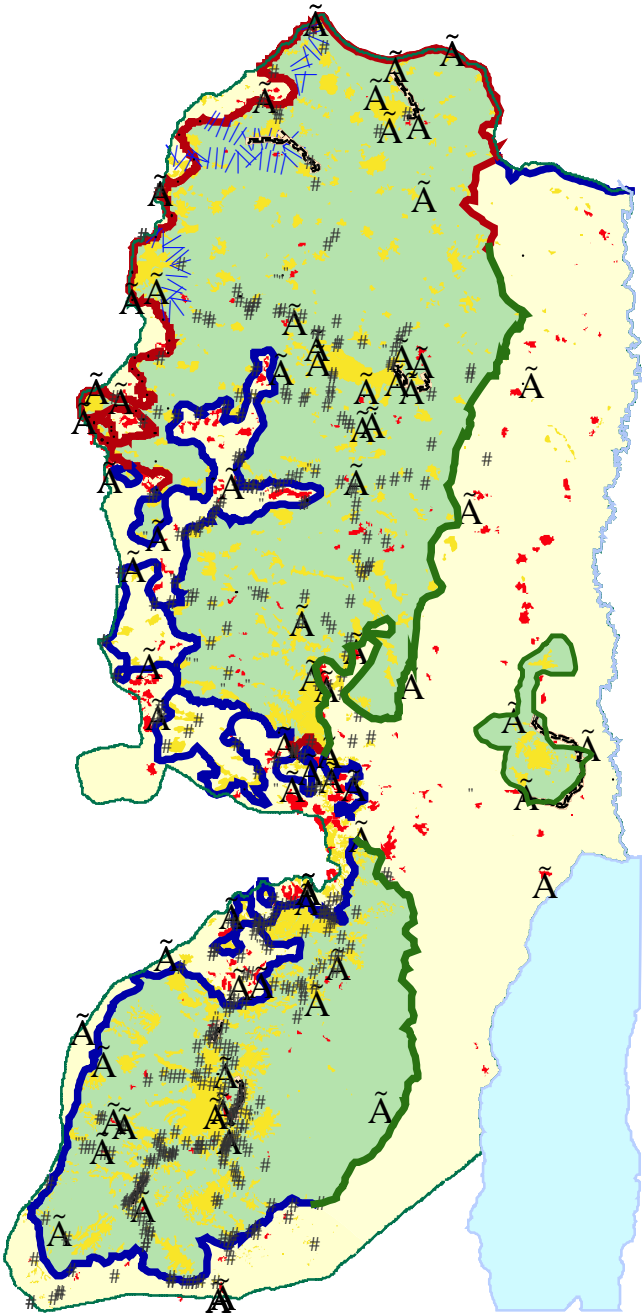

Palestine: Then & Now

Oslo: The Pretext to Apartheid

**The Wall:
A process
towards
establishing
permanent
borders**